

Borba za „zlati vlak“.

Pred dnevi je uspelo mandžurskim vladnim četam, da so pognale v boj znano ter proslulo tolovajsko bando Kongusov in jo razbile. Zmagovalci se niso zadovoljili le s prvim uspehom, ampak so skušali roparjem odvzeti vsa možna, da bi se zbrali ponovno. Stikali so za tolovajskimi skrivališči in so jih tudi našli. V razbojniških zatočiščih so odkrili nad 100 kep iz zlata, ki so bile označene s štampiljko: Carska ruska sibirski banka Irkutsk.

S to najdbo je zaključena blodnja ruskega sibirskega državnega zaklada, ki je romal iz rok v roke od leta 1917 do danes. Ko so se polastili leta 1918 sovjeti mesta Irkutsk, jim je padel v roke sibirski carjev zaklad, katerega ni več utegnila pravočasno s seboj odpeljati protiboljševiška Kolčakova armada. Trocki, osvoboditelj Irkutsk, je pustil 100 centov težki zlati zaklad naložiti na oklopni vlak, ki bi ga naj bil prepeljal v Moskvo. Ta vlak so imenovali »zlati vlak«, a nikdar ni videl Moskve.

Gospodarji prekosibirske železnice so bili tedaj češki legijonarji pod poveljstvom danes upokojenega čehoslovaškega generala Gajde. General je zvedel o »zlatem vlak«. Uspelo mu je, da ga je polastil ter ga je poslal v Vladi-

vostok, kjer bi ga naj bila ukrcala češka legija na ladjo in bi naj bila z njim osrečena Praga. Pa »zlatega vlaka« tudi v Vladivostok ni bilo nikdar.

Znano je, da je ustanovil v taistih razburkanih časih v Transbajkaliji ataman Semjonov samostojno državo. Tudi Semjonov je raznal o zlatem vlak. Njegovi kozaki so napadli prevoz. Prišlo je do bitke, ki je zahtevala na stotine mrtvih, a Semjonov se je le polastil zlata. Nekaj zabojev je prepeljal na neznan način na Japonsko. Pretežni del zaklada je nameraval odpeljati z oklopnim vlakom vred nekam ob sibirsko obal, kar se mu je izneverilo. Roparska družba Kongusov je napadla vlak, pobila je 200 stražarjev in zginila z zakladom.

Na ta način je zašel ruski carski zaklad v roke mandžurskih tolovajev. In danes še le uvidi mandžurska policija, kako in s čim so bile roparske bande tako dobro obžene in zadostno preskrbljene z denarjem. Ako so rabili razbojniki denar, so raztopili nekaj kep zlata in sicer tako, da ni mogel nikdo sumiti, kakega prvotnega izvora bi bilo. Ako bi ne bile zadele slučajno mandžurske oblasti na skrivno zatočišče roparjev, bi ne bil najbrž nikdo zvedel, kako in kaj se je zgodilo s sibirskim carskim zakladom.

kor nazivamo sedaj ta hrib. Med procesijo so se odmolile litanije Vseh svetnikov. Ta veličastni križ, ki mu menda ni kmalu kakšen enak v naši slovenski deželi, je blagoslovil g. monsignor Mihael Umek, kanonik, dekan in stolni župnik v Mariboru, ob asistenci domačega g. župnika. Nato je daroval g. kanonik sv. mašo. Daleč naokrog se je razlegalo petje s spremljanjem harmonije. Pač zares krasni in svečani trenutki na prijaznem hribu! Med sv. mašo je imel monsignor Umek globoko občuteno pridigo o križanem Kristusu in o križu. Po povzdigovanju je molil g. župnik Magdič posvetilno molitev z vsemi župljani ter nato posvetil vso župnijo presv. Srcu Jezusovemu. Z veličastno pesmijo »Povsod Boga« je

Gornja Sv. Kungota. V nedeljo dne 8. t. m. se je vršila slovesna blagoslovitev 17 m visokega, veličastnega spominskega križa na 1900-letnico smrti Gospodove na prekrasni gorski planoti preblage rodbine g. grofa Pachta-Rayhofen, ki bo ostala vsem faranom v nepozabnem spominu. Na predvečer so Kungčani zažigali kresove in zagrmeli so topiči. V nedeljo ob 9. uri dopoldne se je pomikala veličastna procesija, bilo je namreč veliko ljudstva iz vseh bližnjih župnij, na našo »Kalvarijo«, ka-

pija. V angleški Indiji znaša sedaj produkcija 265 tisoč kg, pred vojno pa 1 milijon kg. Perzijo cenijo na letnih 600 tisoč kg, Japonsko le na 13 tisoč kg. Vse omenjene številke se morajo skriti, če pogledamo na Kitajsko, kjer pridelajo opija 15 do 20 milijonov kg. V Aziji je trgovanje z opijem pod državnim nadzorstvom. Dobiček iz prodaje opija je znašal v angleški Indiji l. 1930 7 milijonov funtov (140 milijonov nemških mark). Nizozemska Indija je izkúpila za opij v zadnjih 10 letih 36 milijonov goldinarjev (60 milijonov mark). V Indokini je znašal dobiček 11 milijonov dolarjev.

pravili, morebiti se celo najprej nanovo počesali, predno sta nama odprli. Povedali sta nama, da Bianke ni bilo v gostilno.

»Potem pa ni bilo treba, da sva tako dolgo stala tu v tem grdem vremenu; to bi nama lahko povedali kar pri oknu doli!« se je jezil Boltežar.

Napravili sta obe enako ogorčen obraz, istočasno rekli: »Kako pa sva vendar mogli?« ter sta zapahnili vrata.

»Z nobeno teh pretiranih sramežljivk se ne oženim!« je godrnjal Boltežar zelo zlovoljen.

Sedaj sva šla proti Golobovim. Tam so nama odprli že po desetih minutah. Prišli so stari Golob, njegova žena, sin in šestero ali sedmero njegovih bratcev in sester, poleg tega še dva hlapca in dekla. Pošepetal sem Boltežarju:

»Zapodite vse, ki so odveč; zaslišite fanta samega!«

Ubogal je in zapovedal:

»Vsi iz sobe! Gorje tistemu, ki mi ne zleze takoj zopet v svoje gnezdo! Samo Francé Golob naj ostane tukaj.«

Zemljiška knjiga — najvažnejši zapiski.

V koledarju »Slov. gospodarja« bremo letos članek, ki je bil že zdavnaj potreben našemu ljudstvu, to je temeljit in popolen pouk o zemljiški knjigi. Pisatelj je jurist, ki ima stalno s tem opraviti, zato je zbral vse podatke tako, da so točni in zanesljivi. V članku dobimo zadostna pojasnila o sledečem?

Kaj pomeni in kako izgleda zemljiška knjiga, kako se vršijo razni vpisi, vrstni red vpisov, izbris starih terjatev, zemljeknjižne delitve, pozivno postopanje, kolekovanje, zadolžnice, izbrisne pobotnice, prednostna izjava, za znamba, kupna pogodba celega zemljišča, zemljeknjižni predlog, izbrisno dovoljenje, kupna pogodba za eno parcelo, služnostna (servitutna) pogodba itd. vse je pojasnjeno in na zgledih pokazano ter so formularji za tozadevne vloge naznačeni.

Izpisek iz zemljiške knjige je eden glavnih listin v naših domovih. Poleg tega bo sedaj tudi ta koledar stalno navodilo, kako in kaj je napraviti v vseh raznih slučajih, ki se tičejo zemljiške knjige. Članek je obsežen in če bi izšel posebej v knjižici, bi skoro toliko stal, kot stane celotni koledar. Za to ne zamudite pravočasno naročiti koledar »Slovenskega gospodarja« za leto 1934. Pišite

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

bila zaključena ta velika slovesnost. Ta križ doprinaša tudi k lepoti kraja. Najlepša hvala gre postaviteljema križa, grofu in grofici Pachta, velikima dobrotnikom tukajšnje cerkve, cerkvenemu ključarju g. Josipu Gamserju in družini Hlep. G. Jezus Kristus, Odrešenik sveta, daj nam milost, da Te vedno bolj goreče ljubimo, Te častimo in Ti služimo! Zakraljuj v naših srcih!

Ostala sva z mladim fantom sama. »Francé,« je začel Boltežar; »po vsem kraju, da, po vsem svetu je znano, da z Bianco nekaj onega vira. Odgovorite mi torej na vprašanje, ki je uradno: ali ste bili nocoj z Bianco?«

»Ne!«

»Fant, ne sleparite me! Jaz dobro vem. Kdaj je prišlo dekle k vam?«

»Saj ni prišla!«

»Odprite vrata! Pridite vsi zopet v sobo! Stopite s stopnic! Ali ste vsi tukaj? Pazite torej na moje besede! Opozarjam vas, da na vsak način lahko mislite na ječo, da se v resnih stvareh ne bo nič sleparilo in da mora torej vsak povedati golo resnico. Kdo izmed vas je sinoči Bianco iz koč na barju videl, slišal ali tudi samo vohal?«

Nobeden. Boltežar je zmerjal, grozil, »zaslišaval« še nekaj časa, toda ničesar ni mogel izvedeti. Ko sva bila zopet na cesti, je rekel:

»Kaj napraviva sedaj? Mislim, da edino modro, kar v tej skrivnostni zadevi sedaj lahko storiva, je: da greva spat.«

Počehova pri Mariboru. Tukaj je umrla v najlepši starosti 31 let Kristina Poljanec, žena mesarja. Pokopana je bila ob obilni udeležbi sorodnikov ter znancev dne 10. oktobra na Pobrežju. Dobri ženi, ki je morala v prerani grob, svetila večna luč, žalujočemu možu na se sožalje!

Sv. Trojica v Slov. goricah. V visoki starosti 87 let je po kratki bolezni Bogu vdano umrla dne 9. m. gospodinja Marija Ferlan. Blagopokojna je bila povsod zelo priljubljena kot pridna, marljiva, krščanska mati, ki je vse svoje otroke vzgojila v krščanskem duhu, dve od njenih hčera sta bili šolski sestre v Mariboru. V četrtek dne 12. t. m. so mater-mučenico položili v grob ob veliki udeležbi ljudstva. Mati, na svidenje nad zvezdami!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Ni se še zacelila rana žalosti v Majheničevi družini, zadana ji radi smrti Kristine Majhenič, pa že se je ponovila ter zaskelala še hujše. Tri tedne po smrti Kristine smo pokopali njenega brata Frančka: Komaj je Kristina zapustila domačo hišo in se presečila v lepšo hišo, je Franček legel in ni več vstal. Čez tri tedne ga je bolezen iztrgala iz kroga domačih in ga združila s Kristino, ki jo je tako ljubil, da je bila prevelika žalost za ljubljeno sestro zanj glavni vzrok tako zgodnje smrti. Vsakemu se je v očeh posvetila solzica sožalja, ko je gledal domače in znanke, ki so se za vedno poslovili od komaj 13letnega Frančka. Pogreb, ki ga je vodil g. župnik, p. Ernest Jenko, je bil v resnici prirčen. Prvi v sporedu so šli učenci trojiške ljudske šole s svojimi učitelji. Vsak učenec je nosil šopek rož. Za temi so šli Križarji in Klarice. Bili so komaj pred nekaj meseci ustanovljeni, pa že morajo spremljati na pokopališče enega svojih članov, ki je kot prvi križar ležal na mrtvaškem odru v križarskem krogu ter bil pokopan. Pri odprtem grobu na pokopališču sta govorila najprej gosp. župnik in p. Ludovik, voditelj Križarjev in Klaric. Povdarjala sta njegovo vnemo v službi ministranta (ministriral je 5 let) in njegovo ljubezen do bližnjega in do domačih. Nato sta govorila g. Golob, šolski upravitelj, in g. Ferlin, Frančekov učitelj. Končno so otroci zapeli »Vigredo«, nato pa so po kratkih besedah nekoga Frančekovega sošolca učenci v znak svoje ljubezni do sošolca metali svoje šopke na

Frančekovo krsto. Tudi naš cerkveni pevski zbor je zapel doma in na pokopališču. Dragi Franček! Živel si malo časa, okušal še nisi ježave tega življenja, razen v bolezni, in že te je Bog poklical, ker te je želel imeti čistega in nedolžnega pri sebi. Sv. Frančišek, tvoj patron, te je hotel za svoj in tvoj godovni dan imeti pri sebi. Saj te je kot nežno cvetlico presadil na vrt večnega življenja. Bil si majhen, pa dajal si vsem dovolj lepega zgleda. Bog nam daj še mnogo takšnih fantov. Od nas si se ločil le s svojim telesom, tvoj duh pa bode živel naprej. Ljubili smo te vsi in te ne bomo nehalo ljubiti.

Zgornja Voličina. Dne 18. septembra je bila blagoslovljena spominska soha iz 16. stoletja, stoječa v občini Zgornja Voličina, v kraju, ki se imenuje Preska gora, blizu grada Hrastovec. Omenjeni križ, oziroma steber je v zvezi s pripovedjo »Črni križ pri Hrastovcu«. Omenjeni križ je bil že v razpadu ter je bil s pomočjo grofa Herbersteina in drugih dobrotnikov temeljito prenovljen.

Ptuj. V krogu svojih otrok, vnukov in vnučkinj ter ostalih sorodnikov sta obhajala v nedeljo dne 8. oktobra svojo zlato poroko vpok. železniški čuvaj Franc Menoni in njegova žena Marija, rojena Bokal. V cerkvi sv. Petra in Pavla je bila ob 8. uri služba božja, katere se je udeležilo sorodstvo in mnogo vernikov, kateri so hoteli prisostvovati tej slovesnosti. Najprej je v lepih besedah omenil pomen tega jubileja č. g. p. Konstantin, nakar je opravil poročne obrede in službo božjo. Zlatoporočnica sta danes čvrsta in zdrava in izpolnila sta letos 76. leto. V srečnem zakonu se jima je rodilo 13 otrok, od katerih jih še danes pet živi. Dva sta padla v svetovni vojni. Vkljub temu, da slavljenca bivata že 40 let v plujnem srežu, še dures govorita v kranjskem narečju. Razen domačih in sorodnikov so se udeležili te slovesnosti v domači majhni hiši tudi g. dr. Komljanec, č. p. Konstantin in Karl, kateri so se v lepih besedah spominjali slavlencev. Tudi mi se pridružimo jer jima čestitamo k temu lepemu jubileju z željo, da bi dočakala še demantno poroko!

Sv. Anđraž v Slov. goricah. Nad vse tužno in žalostno so peli pretekli teden tukajšnji zvonovi svojo smratno pesem. Pa zakaj ne bi peli? Saj je moral tako naglo in žalostno za-

pustiti to dolino solz mladi mož, oče treh malih otrok Anton Kovačec, posestnik in mlinar v Smolincih v starosti 32 let. Ta nesrečni strel, oddan od nesrečnega fanta, mu je izkopal pregodnji grob. Še v soboto je zdrav in vesel pomagal drugim, v nedeljo zjutraj se je pa na tako krut način moral podati v večnost pred za vse pravičnega Sodnika. Pokojni Anton je bil veren faran in skrben oče svojim otrokom, katere je nad vse ljubil. V družbi je bil vedno vesel in dobre volje. Saj ravno zato ga vse pomiluje. Žalosten je bil pogled na jokajočo ženo in otroke, ko so stali ob strani mrtvega očeta, ki jim je bil vedno pripravljen pomagati. Pogreb se je vršil v ponedeljek ob 4. uri popoldne. Bil je to žalosten pogreb, kakršnih naj v naši fari ne bo več. Dragi pokojni Anton Kovačec! Tvoje telo že počiva v hladni zemlji, a spomin na te ostane vedno med nami. Žalujemo ženo pa, ki je morala tako naglo izgubiti moža, naj tolaži dobri Bog! — V nedeljo po poznih službi božji, se je zbrala večja skupina fantov v župnišču na važen sestanek. Med nas je prispel iz Maribora tudi zastopnik škof. odbora g. Mirko Geratič ter nam v izčrpnih besedah razložil pravila in cilje katoliške akcije. Fantje so bili s tem zadovoljni in smemo upati, da bo delo fantovskega odseka Katoliške akcije imelo veliko uspeha. Fantje, le po tej poti naprej za lepšo bodočnost! — Letos je bila v našem kraju še precej dobra letina. Edino sadja ni, zato je denarja manj. Zato dandanes kmetskimu stanu slaba prede. Pa upajmo na boljše čase, morda pa le pridejo za nami! — V našem kraju so se začeli oglašati razni uzmovi, ki točno izvršujejo svoj poklic. Posebno prav jim pride denar in vse, kar jim pride pod prste. Tudi grozdje jim diši. V Erjavsko grabo bi morali priti taki, ki bi denar imeli seboj, ker tukaj je strašna denarna suša. Kmetijske denarnice so se čisto posušile in že pajek si je postavil v njih varen dom. Zato jim svetujemo, da nas naj pustijo pri miru, da se ne vjamejo v te mreže. — Veliko zanimanje vlada tukaj za novi župnijski dom, ki se bo v spomladi začel graditi. Korajža nekaj velja. Drugič več!

Ormož. Zadnjo nedeljo smo dobili cel vlak Ljubljancanov, kateri so si prišli ogledat naše Slovenske gorice. — Naši fantje in možje so si omislili nedeljsko zabavo z ustanovo

»Ali pa,« sem pripomnil, »da še enkrat greva proti žagi in pogledava, če je med tem časom morebiti le prišel Tonče domov.«

»Prav, pa storiva to! Nato pa še gori na barje, če je Bianka doma. Ali vam je morebiti pot pretežavna?«

»Bog varuj! Preveč razburjen sem, da bi mogel sedaj spat.«

»Torej na pot. Prav za prav bi moral vzeti s seboj uradnega slugo, pa ta človek je preveč áboten; nadomestujete ga lahko vi.«

Na žagi so pri pogorišču, ki je potlevalo, stali gasilci. Šla sva v veliko sobo v hiši. Od stropa je visela petrolejka; pri mizi pa je sedel žagar in pred njim je ležala majhna lesena skrinjica.

Stari se ni genil, ko sva vstopila; niti ozrl se ni.

»Belčar,« je rekel Boltežar, »če sem stopil sedaj v vašo hišo, nisem prišel kot oskrbnik, ampak kot uradna oseba. Vprašati vas moram, če se je vaš sin Tonče med tem časom že vrnil.«

»Tonče! — Tonče!« ja blebetal Belčar nezavedno.

»Ali je doma? Ali se je vrnil?«

Tedaj je žagar okrenil glavo.

»Kaj pa pravzaprav hočete?«

»Vprašava vas, če je vaš sin Tonče že prišel domov?«

»Tonče?« je zakrkal. »Ta ne pride več.«

»Kako da ne?«

Žagar ni odgovoril. Govoril je sam s seboj.

»Petdeset tisoč dinarjev — petdeset tisoč dinarjev —«

Te besede je pač ponovil desetkrat.

Pokimal sem Boltežarju in on me je razumel. Sedla sva na leseno klop, ki je stala ob stenah, in sva opazovala starega moža.

»Petdeset tisoč dinarjev — vse knjižice — vse! Vse izginilo! Vse izginilo!«

Vihar je piskal skozi zaprta okna. Iz luči se je iztegoval čadast plamen.

»Ničesar mi ni pustil! Ničesar ni pustil svojemu staremu očetu.«

Dalje sledi.

~~~~~

Najboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike

so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memorande, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru, Koroska c. 5

~~~~~

streljačke družine, katera jim daje več zabave kot gostilna ali veselica. — Dne 8. oktobra so nam priredili Velikonedeljčani pevski koncert in igro »Bele vrtnice«. Obisk je bil še prilično zadovoljiv. Saj so se pa tudi igralci kakor igralke potrudile, da smo bili vsi zadovoljni. — No, kaj pa naši fantje in dekleta, ali ste še zmiraj utrjeni od poletnega dela? Poglejte si druge, tudi tam je bilo truda. Zakaj imamo dvorano, zakaj oder? Fantje ter dekleta, pokažite se vendar!

Konjice. Kaj živahni kraj so Konjice. Ali še živahnejši bo postal tedaj, ko bomo dobili »svoje vrste cirkusa«. Pravzaprav ga že imamo; igralci so namreč dečki šolarji, ki se na potu domov in še zelo na trgu pretepajo in suvajo ter kričijo, da je groza. To je stvar, ki bi se morala nemudoma odstraniti, ker dela slab utis na domačega človeka; tuje se nad tem zgražajo. — Zelo se razlikuje letošnji sadni pridelek od lanskega. Od tega pa zavisi tudi cena raznih vrst. Ni čudno, če so bile najboljše vrste jabolk (kanada in druge) po 4.50 Din, drobnejše pa po 2.50 do 3 Din 1 kg. Ljudi se je polastilo silno nezadovoljstvo, ker pravijo, da takrat ni cen, kadar je pridelek. Pač moramo malo pomisliti, kako se vse to urejuje. — Tudi septembersko deževje je tukaj opravilo svoj posel. V ravninah je voda, ki se je razlila iz potokov ter napravila dosti škode: odnesla je vse buče z njiv, pogazila je repo, ajdo kjer so jo imeli sejano v bližini strug. — Ze dolgo je vladalo sovraštvo v neki družini na sosednjem Pohorju, med prevžitkarjem in gospodarjem. Kakor vsaka taka stvar, je imela tudi ta svoje slabe posledice. Ko se je neko jutro pripeljal gospodar domov, so mu ponudili zajutrek in sicer žgance in lepo kuhane mušnice, tako da on ni mogel ugotoviti, kaj da je. Učinek strupenih gob se je kmalu pokazal: mučenje, bruhanje in velika slabost. Po neizmernih bolečinah, brez sv. popotnice, katero je želel sprejeti, je izdihnil. Kakor izpovedujejo ljudje, je šel sam prevžitkar zadevo prijaviti orožnikom. Baje je bila za to povod še neprejeta dota. Upajmo, da se stvar hitro razjasni!

Šmartno ob Paki. V tukajšnji občini bomo dne 22. in 23. oktobra napravili kmetijsko ter higijensko razstavo. Razstava bode poučnega značaja. Zlasti bo zanimiva in poučna zdravstvena razstava, za katero že sedaj vlada splošno zanimanje, kajti sliče prireditve že dolgo ali še menda sploh ni bilo v naši župniji. Ta del razstave bo uredil in dal na razpolago vse potrebno »Higijenski zavod«. Prišel bo tudi g. Rebernak iz Celja, ki bo vse to razkazoval ter bo imel tudi predavanje. Tudi kmetijski del te razstave bo dobro urejen in bo združeval v sebi: čebelarstvo, kmetijstvo, sadjarstvo in vinarstvo. Tu se bodo tudi lahko pokušala najboljše vina ter bo po možnosti preskrbljeno tudi za prigrizek. Povabili bomo tudi kakega kmetijskega strokovnjaka, ki nam bo vse to tolmačil. Razstavljeno bo nadalje grozdje in se bo isto tudi prodajalo, bomo imeli istočasno tudi propagandni teden za uživanje grozdja, po zmeri cen. Ker bo razstava zelo poučna in zanimiva, vstopnina malenkostna, in se bo čisti dobiček porabil v dobrodelne namene, ste vsi od blizu in daleč najljubše vabljeni!

Št. Janž pri Velenju. Vsa solnčna in lepa je bila nedelja dne 8. oktobra za našo šolsko mladež. 35 šolarjev je bilo sprejetih v Marijin vrtec. Ko so zjutraj skupno sprejeli sv. obhajilo, so bili pripravljeni za popoldanski slovesen sprejem. Po primernem nagovoru g. voditelja so glasno obljubili, da hočejo biti dobri otroci najboljše Matere, na kar so bili vsi

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Za zimska ročna dela!

Gospodinje in dekleta, za zimska ročna dela si nabavite vzorce iz Predtiskarije v Mariboru, Trg kralja Petra 4. — Dobili smo povsem nove in moderne vzorce in monograme, blazinice, kakor tudi za razne stenske prte, namizne prte itd. Na podlagi naših vzorcev lahko napravite sledeče napise na kuhinjskih prtihi:

Ljubo doma, kdor ga ima.
Če dom v ljubezni tvoj in solnčnem je sijaju,
prepričan lahko si, da tu živiš že v raj.
Naj človek celi svet obteče, najboljši kruh doma se peče.

Ohrani Bog te v cveti, planinska roža ti!
Škrjanček poje; žvrgoli, se belga dneva veseli.
Pastirica kravce pase, ona ima svoje špase,
pastirc pa pravi: Juhej, juhej, na planinah lušno je!

Kdor o meni slabo sodi, naj nikar v moj dom ne hodi.

Lepšega na svetu ni, če na sreči dom sloni.
Glej naprej, nazaj ne glej nikoli, nov pogum bo zdravilo tvoji boli!

Če v kuhinji v lonec kukaš, ženkinu si jezo skuhaš.

Preljubi možiček, ostan! doma, če ne si po izčem drugega!

Ako žena črno gleda, tudi možu je hudo, rajši v krčmi ti poseda, zato ženka glej lepo!

Oglejte si vzorce v prodajalni Kralja Petra trg 4!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

sprejeti v družino Marijino. Med polaganjem svetinjc so drugi otroci peli pesem: »Ze gori ljubezen.« Obred je bil zelo ginitiv, otroci so se obnašali spodbudno in vsa cerkev je sledila obredom v izredni tišini. Ko so se še zbrali pri družbenemu oltarju in pozdravili Malo Cvetko ter sprejeli podobico s pravili, so še skupno zapeli pesem: »V Marijinem vrtu cvetok.« Vsi veseli so nato odhiteli s solnčno srečo v sreči, na svoje domove. Najlepsi živi rožni venec smo zvlili Kraljici rožnovenški.

Dremlje. Kakor vsako leto, se vrši tudi letos v nedeljo dne 22. oktobra glavni romarski shod pri Sv. Uršuli v Dramljah. Na dan svete Uršule, to je v soboto dne 21. oktobra, bode tamkaj sv. maša ob 7. uri zjutraj, drugega opravila ta dan ne bo. Glavna cerkvena slovesnost pa se vrši naslednji dan, to je v nedeljo dne 22. oktobra in sicer: prva slovesna sv. maša bo ob 7. uri zjutraj, druga sv. maša ali glavno opravilo pa bo ob 10. uri dopoldne. Pridite!

Mengeš. Zavetišče sv. Vincencija v Mengšu pri Ljubljani sprejema v oskrbo onemogle, nezdravljivo bolne, upokojence itd. po 15 Din dnevno (izjemoma tudi za nižjo oskrbnino). Ima na razpolago nekaj sobic z eno posteljo in hrano II. razreda po 25 Din dnevno. Zavod je pod zdravniškim nadzorstvom, ima hišnega duhovnika, ki nudi bolnikom vso dušno oskrbo. Vodijo ga usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega. Ima ugodno avtobusno zvezo Ljubljana—Mengeš.

Zadnja azijska leva.

Pred kratkem je poslal indijski knez iz Dschunagara angleškemu muzeju v London dragocen dar: koži in okostje dveh odraslih levov. Ako bi bila leva

ustreljena kje v Afriki ob bregovih reke Sambesi ali v bližini Tschad-jezera, bi bilo darilo brezpomembno. Ker sta pa leva iz indijskih lovišč, je to v današnjih dneh nekaj izrednega. Angleški muzej hrani najbogatejšo zbirko živalskih posebnosti in med temi doslej dva komada zgoraj omenjenega izvora: glavo in kožo indijskega leva, ki je bil ustreljen leta 1830.

Lev je največja roparska mačka Afrike, kakor je tiger mogočen ropar Azije, ki se podi od sibirskih pragozdov do najbolj južne točke v Indiji. Obe vrsti roparskih živali nimata vedno istih lovišč. Obe vrsti roparic se nista selili le samo v predzgodovinski dobi, tudi v zgodovinskih časih sta menjavali bivališča pod vplivom človeka, ki je predrugačeval navado in življenske pogoje. Tiger je prišel najbrže iz vzhodne Azije in je širil svoje kraljestvo vedno bolj proti zapadu, počez po Indiji do Perzije in celo do Kavkaškega pogorja. Lev je potoval v nasprotni smeri in v Indiji sta se srečali obe mački. — Kraljestvo leva se razprostira od rta Dobrega upanja v Afriki, a se je tudi v zgodovinski dobi širilo vedno dalje proti vzhodu na azijska tla. Naleteli so nanj v Mezopotamiji in Perziji in tudi v Indiji so ga lovili celo v okolici mest Delhi in Kalkuta. V zgodnjih zgodovinskih časih se je širilo kraljestvo kralja živali po Balkanu — lev se je pojavil na evropskih tleh — v Mali Aziji in v Armeniji. Lev je udril v tigrova lovišča in se je umaknil še le v zadnjem stoletju nazaj v Afriko.

V azijski kulturi je postal lev veliko bolj važen znak nego tiger. V indijskih pravljičah se mnogo govori o levu, ki je znak hrabrosti, saj se vendar spremeni celo bog Višnu v leva. Budha sedi na prestolu, katerega podpirajo levi.

Še leta 1845 je čul rjoveti leva starino slovec Layard v Mezopotamiji. Danes je zginil lev iz Azije. Zelo dvomljivo je, da bi še bilo leva najti kje v prav skritih perzijskih pokrajinah ali v Beluči-stanu. Izjema so v tem oziru hribi pri Giru v Indiji. V tem neznatnem delu Azije se je lev obdržal. Z omenjenega pogorja na polutoku Khatiaviar sta tudi oba omenjena komada, kojih okostje in koža sta sedaj v angleškem muzeju v Londonu.

Kako je pač prišlo do tega, da so leva tako temeljito prepočili iz Azije? Prvotno so domnevali, da je iztiščal tiger svojega tekmeča v Afriko. Ta trditev pa je že radi tega neverjetna, ker lev v boju navadno premaga tigra.

Predno so prišli Evropejci v Indijo, je bilo število levov in tigrov enako. Tiger se je podil po džunglah, lev je prebival po manj pogozdenih pokrajinah. V džunglo Evropejec ni prodril tako naglo, pač pa je kmalu raziskal ravnine in dal domačinu puško, s katero se je lotil leva. Puška je skrčila v splošnem stanju divjačine v Indiji in radi tega je začel tudi lev gladovati. Po goščavah džungle najde še danes tiger ne le dovolj kritja, ampak tudi zadostno plena. V razdobju 1814—1880 so postrelili po Indiji zelo veliko levov. Danes je v Indiji lev iztrebljen, izvzemši hribovja v Giru, kjer še mogoče čuva par komadov tamošnji indijski knez.